

Люлката

Преди години бях пастор на една църква в Сейнт Питърсбърг, Флорида. Тъй като съм от Кентъки, семейството ми никога не бе попадало в ураган. Но сега един ураган идваше към нас. Включих радиото, за да чуя последните новини. Синоптикът каза:

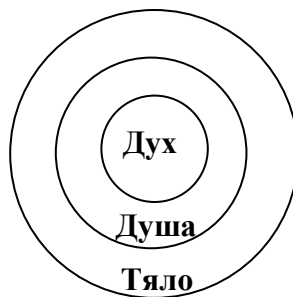
- Вятърът ще бъде свиреп, затова потърсете сигурно място, където да се скриете. Но когато настъпи период на мъртва тишина, не излизайте от скривалището си. Защото след този период на тишина ще бъдете ударени от задната страна на урагана.

Ако по време на тишината някой си каже: “Всичко свърши” и излезе навън, може да се приземи някъде в Охайо. Така че това беше добър съвет: не напускате сигурното си място.

Ураганът илюстрира разликата между духа и душата. Окото на урагана е напълно тихо и все пак хората, които разбират от урагани, знаят, че животът и силата на урагана са в това око. Но къде са шумът и вълнението? Отвъд окото. В душата. Духът е тих, неподвижен и в единство с Бога. Душата е бурна. Тя вдига много шум, в нея се надигат какви ли не емоции и ние се носим по гребена на вълните ѝ. Така опознаваме живота. На нивото на душата преживяваме възходи и спадове в чувствата и възходи и спадове в мислите. Там е цялата активност. И ако не знаем кои сме наистина – духовни личности – и че нашият дух е в единство с Бога, активността на душата ще ни контролира.



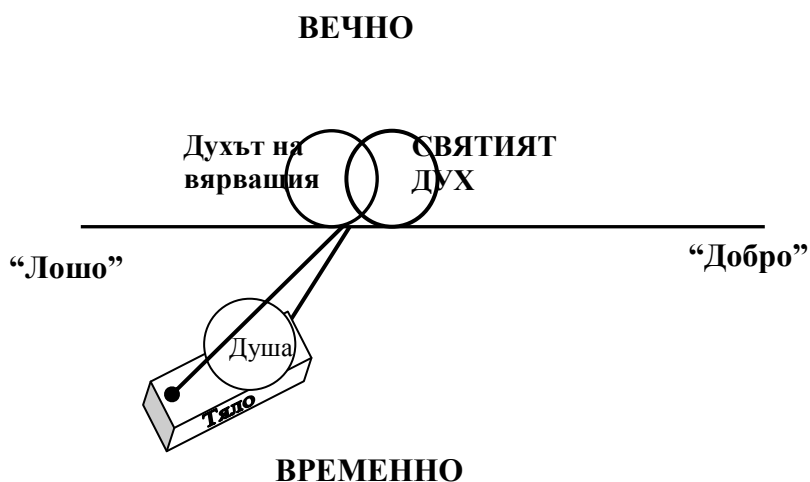
Често ще видите отделните части на човека, илюстрирани по този начин:



Трите части, взети заедно, сме ние. Ние сме дух, душа и тяло. Но коя е най-важната част от трите? Духът. Нашият дух е онази част от нас, която е родена отгоре (Йоан 3). Можем да кажем, че духът е нашето истинско “аз”, най-дълбоката ни самоличност. Душата ни се променя. Духът е неизменен.

Люлката би могла да илюстрира как действат духът и душата. Горната част на люлката, където е закачено въжето, е нашият дух. Там люлката е свързана с неподвижната опора – сигурното място. То е стабилно. Може да има леко поклащане, но в сравнение с люлеенето на самата люлка, бихме казали, че не се движи въобще.

Това е спокойното място. Не му обръщаме никакво внимание. Детето не обръща внимание къде е закачена люлката. То скача на седалката и започва да се люлее.



Също както горната част на люлката е свързана със здравата неподвижна част, така духът ни е свързан с най-сигурната солидна Опора - самия Господ. Нашият дух не прави никакъв, или почти никакъв, шум или движение. Той е неподвижен. Той е тих, сигурен и в покой. Нашият дух съществува в невидимата и вечна област, където нещата просто са. Той не се променя, не се изменя. В единството ни с Бога няма колебания.

Както правим с горната част на люлката, така правим и с нашия дух - обикновено не му обръщаме голямо внимание. Важно е да видим, че както се отнасяме към здравата неподвижна част на люлката, така можем да се отнасяме към Бога - нашата Опора. Не да сме незаинтересовани от Него, а да видим, че винаги можем да зависим от Него. В крайна сметка, Той е сигурният. Той няма да ни остави. Той няма да ни изпусне. Ние Му принадлежим. Ние сме Негово притежание – Той даде живота Си с готовност за нас.

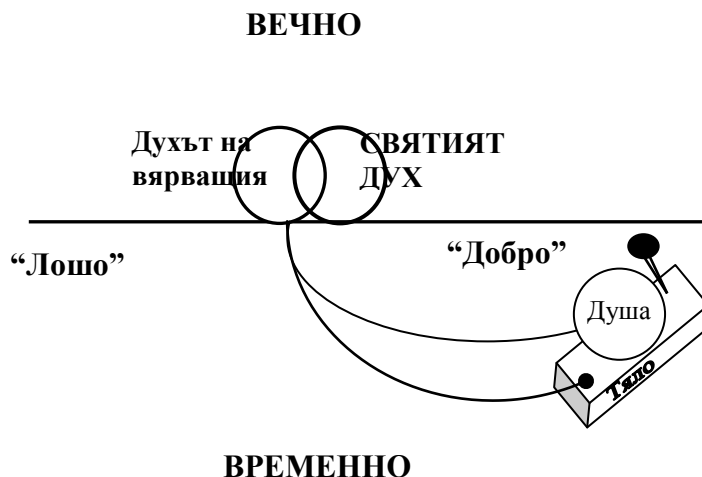
Долната част на люлката, седалката, представлява душата и тялото. Те включват мислите и емоциите плюс нашите пет сетива и всички други физически аспекти на нашето същество. Естествено, тялото съществува изцяло във видимата и временна област. Често обаче забравяме, че душата също **действа** в тази област. За разлика от областта на духа, душата не е постоянна и неизменна. Тя се променя всяка секунда, още щом се появят някоя нова мисъл или чувство. Всичко извън единството на Божия Дух и твоя дух се подчинява на естествения ред и е външно за духовната реалност.

Каква е целта на люлката? Да се люлее. Сложете едно малко дете на люлката и му кажете:

- Не може да се люлеееш! Не бива да се люлеееш.

Няма да стане. То ще започне да се люлее. Това е целта на люлката. И ако целта на люлката е да се люлее, тя ще изпълнява правилната си функция, когато се люлее. Тя е направена, за да се люлее.

Но на нас не ни харесва, че люлката ни да се люлее. Душата ни се люшка между мисли и чувства, които не харесваме, и мисли и чувства, които харесваме. А на нас тези колебания не ни харесват. Ако не разпознаваме духа, онова, което виждаме в себе си, е само нашата буйно люшкаща се душа. Повечето от нас не познават Божията почивка, не познават пълната Божия благодат и не знаят как да живеят, черпейки от това единство. Тогава ще се опитваме да спрем люлката, защото колебанията на нашата душа са ни неприятни и ни се струва, че Бог иска да ги спрем. Смятаме, че християнската зрялост означава да поставим люлката под контрол. Затова се опитваме да я хванем и да я заковем на онази страна, която според нас е Божията страна.



Но там, където се опитваме да я заковем, в действителност не е Божията страна. Мястото, където я заковаваме, не е мястото, откъдето идва животът на Христос. Защото той идва единствено от областта над чертата, от единството на нашия дух с Божия Дух. Там, където искаме да заковем люлката, е по-скоро страната на **доброто**. Разбира се, страната на доброто може да бъде Божията страна, но това, което аз наричам “добра” страна, не винаги е Божията страна.

Казано другояче, ние все още ядем от Дървото за познаване на доброто и злото, а не от Дървото на живота, което е Христос. Опитваме се да ядем от “добрата” страна на това Дърво, опитваме се винаги да имаме “добри” мисли и “добри” чувства и определено – “добро” поведение.

Обаче независимо дали ядем от “добрата” или от “злата” страна, ние продължаваме да ядем от погрешното дърво. Все още действаме въз основа на собствените си усилия, които не могат да произведат Божия живот. Собствените ни усилия не произлизат от областта над чертата, от единството на нашия дух с Божия Дух. Те не произлизат от живота на Христос. Те произлизат от областта под чертата, от нашата душа, която действа независимо от Бога и се опитва да ни направи “добри” християни.

Докато отправната ни точка е нашата душа, дотогава ние самите сме всъщност своята отправна точка, колебаейки се между “добрите” ни мисли и чувства и “лошите” ни мисли и чувства. Опитваме се да спрем люлката, тъй като смятаме, че

Бог иска да спрем всички тези лоши чувства и мисли. Затова се опитваме да заковем люлката на “добрата” страна.

Но никога няма да успеем да спрем люлката, защото Бог я е залюлял. Той ни е проектирал така, че на нивото на душата да сме способни да чувстваме и да мислим неща, противоречащи на реалността на духа. **Защо? Защото това е единственият начин да се научим да живеем чрез вяра въз основа на това, кои сме наистина ние и кой е наистина Той, а не въз основа на външното.** Бог използва тази люлка в нас, за да ни подтикне да живеем на основата на духа – онази част от нас, която е съединена с Него.



(Тук не казвам, че няма значение за какво мислим. Онова, за което избираме да мислим, е важно. Но говоря за безкрайния поток от мисли и чувства, които прекосяват ума и емоциите ни, и ние нямаме контрол върху тяхната поява.)

Бог използва нашата човечност за Своите вечни цели. Затова, ако се опитаме да спрем това движение, сме обречени на неуспех. Как ще спрем онова, което Бог е задвижил? Но имаме илюзията, че можем. Наричаме го “да разпънеш себе си”. Може би в продължение на шест седмици успяваме някак си да контролираме целия този процес, заковаваме тази люлка на страната на “доброто” и казваме:

- Най-последно! Научих тайната.

Обаче точно когато обърнем гръб, мислейки, че сме успели, люлката се отскубва и ни блъсва отзад. И си казваме:

- Е, явно още не!

И отново изпитваме вина.

Отправната точка сме пак ние, нашата душа, а не Христос в нас. Опитваме се да спрем нещо, за което Бог казва: “Няма проблем. Няма проблем. Аз съм те направил така. От теб не се иска да го спиращ.” Ще продължаваме да се опитваме да спрем люлката, докато не разберем, че Бог е възнамерявал да се случва точно това. Когато осъзнаем, че сам Той е пуснал този процес в движение, тогава ще престанем да се чувстваме осъждани.

Докато нашата човечност е отправната ни точка, ние не осъзнаваме, че сме умрели, и не можем да познаваме единството. **Не можем** да го познаваме. Не казвам, че не можем да говорим или да цитираме библейски стихове за него. Казвам, че не можем да познаваме от опит това единство. Но когато преживяваме реалността на единството си с Христос, вече не сме ръководени от душата, не гледаме на себе си като отправна точка. Ние сме придвижени на друго място.

В този момент започваме да виждаме движението на душата си не като негативна част от живота ни, а като положителна. Когато душата не е отправната ни точка, а нашият дух, съединен с Бога, тогава вниманието ни се отмества от душата и се насочва към Него. Когато разберем кои сме наистина в Христос, тогава можем да кажем: “Люлката е абсолютно необходима в Божия план, защото как може принципът на вярата да работи в мен без колебанията на душата ми? Как вярата би могла да действа в мен, ако не съм изкушаван да имам неверие?”

Твоето най-дълбоко ниво е там, където ти и Бог сте съединени в едно. Когато започнеш да живееш на тази основа, вече няма да утвърждаваш нито Бога, нито себе си от гледна точка на своята душа. Твоята душа престава да бъде проблемна област за теб. Докато живееш под чертата, душата и тялото ще бъдат проблемни области за теб. Ти ще утвърждаваш Бога, когато си добре и не си болен. Ще утвърждаваш Бога, когато действието на душата ти е “добро”, а не “лошо”. Но когато живееш въз основа на духа, тогава не утвърждаваш Бога от гледна точка на душата или тялото. Ти утвърждаваш Бога от своя дух.

Божият Дух, в единство с твоя дух, не вдига никакъв шум. Онова, което вдига шум, е душата ти - твоите чувства и мисли. Иска ми се да можех да ги накарам да утихнат. Не ви ли се иска и на вас? Но не можем, защото не сме проектирани така. Проектирани сме да живеем **сред** шума. Но ние живеем (черпим живота си) **от** онова място на съвършен покой и тишина, където всичко просто **е**, където просто знаем. Когато Бог ни открие нашето реално единство в духа, тогава вземаме решения от Него - те се основават на едно вътрешно знание. Никой друг не може да види или да разбере това знание, но ние ще го схванем.

Божият Дух никога не вдига много шум в живота ни. Той ни казва:

- По-добре е да Ме опознаеш, иначе ще Ме пропуснеш. Защото Моята отправна точка няма да бъде в твоите чувства. Моята отправна точка няма да бъде в твоите мисли. Това не означава, че няма де се проявявам чрез тях, но отправната Ми точка не е там. Отправната Ми точка е в твоя дух. Аз съм едно с твоя дух.

Твоят дух не знае поради анализиране. Той знае чрез откровение. Ти познаваш Бога чрез откровение. Знаеш, че ти и Бог сте едно, чрез откровение. Чрез откровение знаеш, че Той използва онова, което ти се случва под чертата, за да изявява Своя живот чрез теб. След като разбереш това, колебанията на твоята душа вече не те карат да осъждаш себе си. Онова, което преди е било проблемна област за теб, сега става област, в която Господ работи, за да те въведе в живота на вярата. Тогава другите ще виждат живота на Бога, който се проявява чрез теб.